

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 września 2011 r. w sprawie T-12/06 przeciwko Komisji, wniesione w dniu 18 listopada 2011 r. przez Deltafina SpA

(Sprawa C-578/11 P)

(2012/C 25/71)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deltafina SpA (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis i F. Di Gianni)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie, w całości lub częściowo, nieważności zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim oddalono w nim skargę wnoszącego odwołanie;
- Stwierdzenie, w całości lub częściowo, nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2005 r. w zakresie w jakim dotyczy ona wnoszącego odwołanie;
- stwierdzenie nieważności lub obniżenie grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w ramach w szczególności nieograniczonego prawa orzekania przysługującego Trybunałowi na mocy art. 261 TFUE;
- tytułem ewentualnym skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd aby orzekł on zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości co do kwestii prawnych;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na czterech zarzutach

- 1) Sąd błędnie orzekł, iż Deltafina naruszyła obowiązek współpracy nie informując Komisji o ujawnieniu informacji o swej współpracy z nią. Sąd powinien był wypowiedzieć się w przedmiocie tego czy w świetle porozumienia co do „reguł gry” osiągniętego przez Komisję i Deltafinę w dniu 14 marca 2002 r., Komisja mogła zasadnie uznać, iż Deltafina naruszyła obowiązek współpracy ujawniając, że zwróciła się z wnioskiem o zwolnienie z grzywny na spotkaniu APTI w dniu 4 kwietnia 2002 r.

Postąpiwszy w taki sposób Sąd zastąpił strony określając ex post zasady obowiązku współpracy Deltafiny, nie wypowiedział się co do głównego zarzutu podniesionego przez Deltafinę i naruszył przysługujące Deltafinie prawo do obrony.

- 2) Sąd nie ustalił we właściwy i prawidłowy sposób okoliczności faktycznych gdyż zamiast skorzystać ze środków dowodowych przewidzianych w art. 65 regulaminu postępowania przed nim, podczas rozprawy przesłuchał dwóch

uczestników spotkania z dnia 24 marca 2002 r dotyczącego „reguł gry” w sposób rzekomo niezgodny z zasadami postępowania a zatem wadliwy przez co nie dochował gwarancji przewidzianych w art. 68-78 regulaminu postępowania i zignorował podstawowe zasady postępowania dowodowego.

- 3) Sąd naruszył zasadę rozsądnego czasu trwania postępowania. Postępowanie przed Sądem miało bowiem nadmierny czas trwania gdyż trwało 5 lat i 8 miesięcy a pomiędzy zakończeniem postępowania pisemnego i wydaniem postanowienia o otwarciu procedury ustnej upłynęły ponad 43 miesiące.
- 4) Wreszcie Sąd bezprawnie odmówił wypowiedzenia się, w ramach przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania, co do argumentu zgodnie z którym grzywna nałożona na Deltafinę była nieproporcjonalna i dyskryminująca gdyż Komisja zastosowała ten sam poziom obniżki grzywny w przypadku Deltafiny i Dimon Italia, pomimo iż przyczyniły się one w zasadniczo różny sposób do stwierdzenia naruszenia. W wyroku w sprawie T-13/03 Nintendo przeciwko Komisji ustanowiona została zasada zgodnie z którą Komisja nie może naruszyć zasady równego traktowania przy ocenie współpracy przedsiębiorstw w toku postępowania administracyjnego, którą należy porównywać zarówno z chronologicznego jak też jakościowego punktu widzenia.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 września 2011 r. w sprawie T-292/09 Muhamad Mugarby przeciwko Radzie i Komisji, wniesione w dniu 22 listopada 2011 r. przez Muhamada Mugarbego

(Sprawa C-581/11 P)

(2012/C 25/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Muhamad Mugarby (przedstawiciel: S. Delhaye, advocate)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Sądu o:

- 1) stwierdzenie, że Komisja dopuściła się beczynności w odniesieniu do:
  - (i) wniosku skierowanego przez wnoszącego odwołanie do Komisji, w którym domagał się on, by Komisja przedstawiła Radzie zalecenie dotyczące zawieszenia pomocy wspólnotowej dla Libanu, zgodnie z przepisem art. 28 rozporządzenia (WE) nr 1638/2006⁽¹⁾, albowiem tego rodzaju środki są wymagane i dopuszczalne zgodnie z tym rozporządzeniem;

- (ii) wniosku skierowanego przez wnoszącego odwołanie do Komisji, w którym domagał się on, by Komisja — jako organ bezpośrednio odpowiedzialny za wdrażanie rozmaitych programów pomocy unijnej dla Libanu — zawiesiła wdrażanie tych programów do czasu zaprzestania przez Liban naruszania praw podstawowych, a w szczególności praw podstawowych wnoszącego odwołanie;
- 2) stwierdzenie, że Rada — działając w charakterze strony Rady Stowarzyszenia Unia-Liban — dopuściła się bezczynności w odniesieniu wniosku skarżącego, w którym domagał się on, by Rada wezwwała Komisję, by Komisja zaleciła Radzie podjęcie określonych i skutecznych środków w zakresie pomocy unijnej dla Libanu przewidzianej na mocy układu stowarzyszeniowego⁽²⁾ pomiędzy Libanem a Wspólnotami, a to w celu wypełnienia obowiązków, jakie ciążyą na stronach tego układu;
- 3) stwierdzenie, że Unia Europejska, Komisja — jako strażnik traktatów i jako organ bezpośrednio odpowiedzialny za wdrażanie rozmaitych programów pomocy unijnej dla Libanu, a także Rada — jako strona Rady Stowarzyszenia Unia-Liban — ponoszą odpowiedzialność pozaumowną za szkody, jakie poniósł wnoszący odwołanie wskutek tego, że poczynając od grudnia 2002 r. nie skorzystały w sposób skuteczny z dostępnych im zasobów i narzędzi w celu zapewnienia rzeczywistego przestrzegania klauzuli praw człowieka ujętej w układzie stowarzyszeniowym;
- 4) nakazanie, by Komisja — w ramach naprawienia szkody w naturze — zwróciła się do Rady o zawieszenie mocy obowiązującej układu stowarzyszeniowego Liban-Unia aż do czasu, gdy Liban zacznie przestrzegać art. 2 tego układu w odniesieniu do wnoszącego odwołanie;
- 5) nakazanie, by Komisja ograniczyła realizację aktualnych programów pomocowych (które są realizowane lub nadzorowane przez Komisję) jedynie do tych spośród nich, które mają wyraźnie na celu promocję praw podstawowych i które nie stanowią wsparcia pieniężnego dla władz libańskich, aż do czasu, gdy Liban zacznie przestrzegać art. 2 tego układu w odniesieniu do wnoszącego odwołanie;
- 6) nakazanie, by Rada wezwwała Komisję do wystosowania zalecenia, o którym mowa w pkt 4 powyżej, a także by podjęła działania, posługując się instytucjami układu stowarzyszeniowego, mające na celu realizację tego samego celu;
- 7) nakazanie Unii Europejskiej, Radzie oraz Komisji — pozwanym w postępowaniu w pierwszej instancji — naprawienie szkody poniesionej przez wnoszącego odwołanie, a także zadośćuczynienie mu za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty określonej na zasadach słuszności w wysokości nie mniejszej niż 5 mln EUR, a także obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie następujące względy przemawiają za uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Sąd dopuścił się obrazy prawa w ten sposób, że:

- odrzucił skargę, choć nie występowały podstawy do uznania ją za niedopuszczalną;
- naruszył prawo skarżącego do wskazania ogółu pozwanych;
- naruszył prawo skarżącego do obrony poprzez zignorowanie przedłożonych przezeń argumentów;
- nie odniósł się do wszystkich żądań skargi;
- zignorował przepisy prawa Unii oraz zobowiązania Unii wynikające z prawa międzynarodowego i oparł wydane przez siebie postanowienie jedynie na rozporządzeniu jednej z instytucji Unii.

Wnoszący odwołanie twierdzi ponadto, że Sąd dokonał błędnej wykładni układu stowarzyszeniowego Unia-Liban, że przyjęta przez Sąd wykładnia pojęcia szerokiego zakresu swobodnego uznania pozbawiona była podstawowy prawnej, a także iż Sąd nie był władny wydawać poleceń Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej.

Z uwagi na powyższe wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd odmówił mu dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (Dz.U. 310, s. 1).

⁽²⁾ Umowa Przejściowa w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Libanu, z drugiej strony (Dz.U. 2002 L 262, s. 2).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 21 września 2011 r. w sprawie T-201/09 Rügen Fisch AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzny (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 listopada 2011 r. przez Rügen Fisch AG

(Sprawa C-582/11 P)

(2012/C 25/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Rügen Fisch AG (przedstawiciele: adwokaci O. Spuhler i M. Geitz)